

Mesajul clasei a XII-a A

Zilele trecute un copil zăpăcit m-a oprit pe stradă și m-a întrebat “tu ești din Raco?”. M-am uitat amuzat la el, amintindu-mi de mine în clasa a IX-a, și i-am răspuns că da, sunt din Raco, dar, cu părere de rău, pentru că e ultimul meu an. Acum stau aici în fața oamenilor care m-au adus de la acel puști zăpăcit la acest puști zăpăcit, în fața oamenilor care ne-au învățat și ne-au ajutat să ne găsim o cale în viață și să o urmăm. Profesorii, părinții, dar și colegii ne-au fost alături în drumul nostru prin liceu.

Nu știm alții cum sunt, dar noi, când suntem în prag de absolvire, ne gândim cu fiorul anticipației și cu entuziasmul începuturilor la încheierea pregătirii pentru momentul în care ne vom întinde aripile. Este un moment în care simțim că putem face orice, că am putea accepta orice provocare, că toate drumurile ne sunt deschise, că idealurile sunt ușor de cucerit, oricât de sus am ținti. Este, de asemenea, un moment de teamă în fața necunoscutului, de frică în fața responsabilității de a fi și de a ne comporta ca niște adulți. Dar, la fel cum un praf de sare îmbogățește dulceața desertului, așa și aceste momente de îndoială nu fac decât să ne crească fericirea și exuberanța absolvirii liceului.

Poate că pentru unii fericirea reprezintă o farfurie plină cu spaghetti cu sos de busuioc, pentru alții o plimbare în Copou, însă pentru noi fericirea este reprezentată de cele aproximativ 6 ore pe zi la școală, într-o încăpere prea mică pentru pulsul nostru interior, pentru voioșia, euforia și energia celor 26 de suflete care alcătuiesc povestea clasei noastre. Am ajuns împreună într-o singură conștiință a fericirii, unindu-ne încrederea și siguranța. Am legat prietenii solide ce nu vor fi ușor de destrămat și împreună am răsturnat munți. Nu munții cei mai mari, dar mai avem timp... și nu i-am răsturnat, ci doar am ajuns în vârf, dar de acolo am știut să ne aplecăm și să îi ajutăm pe cei ce au avut nevoie. Am fost buni

împreună. Buni unii cu alții, buni cu ceilalți, dar și buni în ceea ce ne-a plăcut să facem și am făcut.

Colegiul Național “Emil Racoviță”, o școală de prestigiu, o școală de elită, ne-a fost ca o a doua casă timp de 4 ani. Alții i-ar spune LER, Lagăr de Exterminare Rapida, dar pentru noi a fost doar ... Terminare Rapidă.

La începutul clasei a IX-a, visam la o școală în care să dobândim cunoștințele fără eforturi prea mari. Profesorii visează la o școală în care singurul lucru îngăduit elevilor este să pună întrebări. În acești 4 ani am experimentat echilibrul dintre aceste două visuri rezultatul fiind unul așteptat de majoritatea: desăvârșirea noastră ca oameni. Și tot ceea ce am învățat a contribuit la aceasta.

Am fost înțelegători, dar și înțeleși mereu și mai presus de toate am fost învățați să fim oameni. Tot împreună am și greșit, am înfruntat eșecul și ne-am asumat răspunderea. Toți pentru unul și unul pentru toți. Și dacă am fost învățați să nu fim mândri, ne vom lauda atunci numai cu slăbiciunile noastre. Nimeni nu ne-a cerut vreodată să fim perfecți și nici să excelăm în toate domeniile, dar cred că generația noastră nu a dezamăgit și nu va dezamăgi pe nimeni.

Vom ajunge oare așa cum și-au dorit profesorii și îndrumătorii noștri? Vom putea să le urmăm sfaturile? Pentru efortul depus, atenția, nemărginita răbdare și dragoste cu care ne-au ajutat să trecem peste numeroasele noastre întrebări și obstacole nu putem decât să le mulțumim și să rămânem recunoscători, fiind conștienți de faptul că au fost mijlocitorii dintre noi și noi înșine.

De asemenea, un foarte mare sprijin, îndrumător și prieten a fost și sperăm că va mai fi în continuare, păstrând legătura cu noi, doamna dirigintă care ne-a ajutat să ne descoperim pe noi înșine, calitățile noastre, dar și slăbiciunile, să fim conștienți de adevăratele valori și să adoptăm o atitudine corespunzătoare acestora, completându-ne spiritual în permanență.

În acești patru ani de liceu ne-am afirmat în diferite domenii și am lăsat o mică frântură din noi la școală. Sunt convins că ne vom întoarce nostalgici să vizităm locurile în care am devenit cine suntem, iar domnii profesori vor fi mândri și își vor aminti cu drag cum am știut să zâmbim mereu în fața oricărei provocări. Acum zâmbim din nou, de data aceasta recunoscători pentru ceea ce a trecut și curajoși către viața care ne stă în față.

Dragi colegi și viitori absolvenți, să nu lăsați nimic să vă umbrească acest moment unic de emoție, de speranță și optimism, de încredere deplină în voi și în ceilalți. Vă doresc ca fiecare să își găsească drumul și să-l parcurgă până la capăt chiar dacă se va întâlni cu necazul, dezamăgirea și tristețea. Să nu abandonați, căci, alături de voi vor sta dragostea, bucuria și speranța. Să nu mergeți singuri, să vă găsiți prieteni cu care drumul să pară mai ușor. Și, mai presus de orice, să nu uitați bucuria acestui moment unic al începutului, să o retrăiți la sfârșitul fiecărei etape de drum și să o folosiți pentru a regăsi energia continuării spre desăvârșire.

La revedere, Promoția 2014! Bine te-am găsit Viață!

